

Matt.21:1-9. 1.a advent. 1.a årg 081130

Pär Lewin Ronnås

Det finns ögonblick som alltid kommer att finnas. Ögonblick som aldrig upphör. En man rider på en åsna omgiven av människor som hyllar honom. Jublet och sången stiger. Folket är glada, han är glad. Men då och då faller en skugga över hans ansikte. Han vet att hyllningarna kan vändas till hat. Glädjen och smärtan finns samtidigt i hans ögon. Han känner människorna, han känner livet. Det liv som vi lever med glädje och smärta. Om det ögonblicket handlar denna dag.

Gud kommer till oss, och han kommer på en åsna. Det är nått fantastiskt i den bilden, ja nästan komiskt. Vi som är vana att se makten som pompös. Det ska vara stora våningar, gärna med kristallkronor i taket. Det ska vara svarta limousiner och gärna med en beriden vakt till häst. Makten ska väll imponera, eller hur?

Men här kommer Jesus ridande till oss på en åsna. Och följet, ja det består av vanliga kvinnor och män och kanske några barn. Människor som folk är mest, människor som du och jag. Och folket som stod bredvid, de som idag jublade och sjöng. Om dom verkligen såg det enkla i intåget i staden. Eller om deras längtan efter en ledare var så stark att man egentligen inte såg vad som hände, det vet vi inte. Men vi vet att bara några dagar senare förbyttes jublet till vrede och folket ropade korsfäst, korsfäst. Kanske hade man hellre önskat sig en ståtlig springare i stället för en åsna. Kanske hade man hellre velat se en arme istället för kvinnor, fiskare, bönder och tullindrivare.... Jo då och då, kunde man nog mitt, i glädjen se en skugga falla över hans ansikte.

Och kanske är inte vi så annorlunda vi heller. Också vi har ibland svårt att förhålla oss till honom. Det är ju liksom så annorlunda än det vi är vana vid. Det är som om det är upp och ner. Och när Jesus vi ett tillfälle får frågan om vem som är störst i Guds rike, då ställer han fram ett barn. Och medan de står där och tittar på barnet hör dom Jesus säga. "Bli som det här barnet, då är ni störst". "Bli som det här barnet då är ni störst".

Ja det är som upp och ner. Vänd den andra kinden till och de sista ska bli de första. Ett barn i ett stall, en man på en åsna och avrättningen på ett kors. Vad har vi liksom att hålla oss till?

Men Jesus kommer inte till oss för maktens skull. I alla fall inte makt som vi är vana att definiera den. Jesus kommer till oss för att visa och berätta, var Gud är. Vad Gud är. Och bilderna från intåget blir då meningsfulla för oss. Dom säger här och inte där borta. Dom säger nära och inte hög upp eller långt ifrån. Mellan Gud och varje människa avståndet detsamma. Och skuggan av oro som faller över hans ansikte säger, - jag vet hur det är att vara människa. Också jag känner livet.

För att vara människa. Det är att leva i både sorgen och glädjen. Livet verkar ofrånkomligen vara sånt. Det finns stunder av Hosiannarop och jubel. Likaväl som vi alla får känna hur skuggan av oro och smärta, också faller över våra ansikten. Vi har heller inte blivit lovade någonting annat. Det är liksom livets lott.

Men det vi har blivit lovade, det är en närvaro. Ja mitt i denna tillvaro av gott och ont finns det ändå ett ansikte som vänder sig till oss. Inte för våra prestationer skull, eller vårt goda levernes skull. Guds närhet ingår liksom i att vara människa. Det finns heller inget hotfullt i det. Mannen på åsnan visar ju vem Gud är, och det svårt att hitta det hotfulla i den bilden.

Och det han kommer med är kärlek. En kärlek som kan förändra och förvandla. Och när vi ropar efter starka ledare som kan rädda oss från finanskriser och miljöförstöringen. Ropar efter någon som kan bestämma åt oss och över oss. Då kommer han till oss med kärlek. Och dessutom på en simpel åsna. Det är som om han inte hörde, eller kanske inte trodde på den styrka och myndighet vi ropar efter. Som det är nått annat som verkligen kan förnya och förändra världen.

Men den kärlek han kommer med är inte vilken kärlek som helst. Det är Guds kärlek, den som älskar förbehållslöst. Den Gud som inte är långt borta från någon enda av oss. Nått vi kan få känna, se och uppleva. Och genom Jesus blir Gud tydligare. Och intåget berättar, det är inte makt och underdånighet det handlar om. Det handlar ju om tro och inte lydnad. Och den kärlek Jesus visar när han möter människor. När han ser frågar och lyssnar. Den skapar tro. Den berör både mig själv och mitt liv. Ja, genom honom anar vi den Gud som finns för oss alla. Biljetten heter inte rätt tro och rätt liv. När rövaren på korset bad om en tanke får han svaret. "Idag ska du vara med mig i paradiset." I delarna kan vi helheten, och det lilla kan vi se det stora.

Men hur ska vi kunna se, höra och känna. Det finns ju så mycket runtomkring oss som liksom upptar oss. Jobb, familj, media och som nu terroristattacker i Indien och oroligheter i Thailand. Och ibland, ja ibland har vi fullt uppmed oss själva. Nej det är inte alltid lätt att se höra och känna. Det handlar om hjärtats språk, ett språk som söker sig in i oss själva. Och kanske tittar vi hellre efter en stolt springare än efter en åsna. Kanske tittar vi liksom heller upp mot himlen än nere på marken. Men för mig handlar det ändå mycket om tillit. Tilliten i att om jag inte skulle se, höra och känna så litar jag ändå på närvaron. Hjalmar Gullberg skriver i förklädd Gud.

Än vandrar Gudar över denna jord.
En av dem sitter kanske vid ditt bord.

Tro ej någonsin en Gud kan dö.
Han går förbi dig, men din blick är slö.

Han bär ej spira eller purpurskrud.
Blott på hans verkan känner man en Gud.

Den regeln har ej blivit överträdd.
Är Gud på jorden vandrar han förklädd.

Jo Gud känner livet, livet på både gott och ont. Gud vet hur svårt det är att leva. Kanske för svårt för att levas ensam. Därför kommer han till oss. Liksom en ständig ankomst, en ständig advent. Det är ansiktet som vänder sig till oss och låter det lysa över oss. Ibland kanske det faller en skugga över det. För glädjen kan så lätt bli sorg och liv bli död. Men där vi skulle ha gått så kommer han. Där vi skulle ha lämnat så stannar hon. Det gör gud ständigt, -kommer till oss.
Hjalmar Gullberg fortsätter sin dikt.

Bjuder en människoöga, till stilla kärleksfest,
Oss kyliga och tröga som folk är mest.

Lägger som himmelsk läkning för djupa själåsar.
En vän, fri från beräkning sin hand i vår.

Synes en ljusglans sprida sig kring vår plågobädd.
Då sitter vid vår sida en Gud förklädd.

En gudason som kommer till oss på en åsna, ett spektakelartat intåg. För att visa oss, vem Gud är, var Gud är. Nått som inte verkar vara av denna världen, men ändå mitt i denna världen.
Nu går vi in i ett nytt kyrkoår, vi får hopas att det blir ett nådens år för kyrkan och för oss alla. Och när jag ibland blir missmodig över framtiden. Över kyrkans framtid, över världens framtid.

Eller då jag ser på mig själv, att jag inte är allt det jag önskar att jag vore. Då brukar jag säga till mig själv, tänk på åsnan Pär, tänk på åsnan.